

När en gammal kyrka finner nya former — hur det blir

Anförande av pastor Gunnar Andersson vid Provinskonventet i Uddevalla 2011–10–08

Vår önskan och bön är att Missionsprovinsen och dess koinonior ska få vara redskap till att människor bevaras i Kristus, i gemenskap med hela hans Kyrka, och att nya läggs till denna gemenskap. Jag vill här peka på tre viktiga perspektiv som behöver vara levande för oss och som har betydelse för hur vi ser på varandra och människor omkring oss.

1. Kyrkans/församlingens härlighet

Har du sett dig i spegeln? Har du sett dig i Guds ords spegel? Ser du en god, lyckad och framgångsrik kristen? Eller ser du en svag syndare som är full av fläckar, som har en lång rad med misslyckanden och nederlag bakom sig, en vars liv inte överensstämmer med Guds heliga krav?

Kanske det är detsamma du ser när du ser på din församling, när du ser på Missionsprovinsen och dess koinonior? Ett svagt, litet arbete som växer allt för långsamt?

Är detta allt du och jag ser när vi speglar oss i Guds ords spegel, så är det säkert sant det vi ser, men vi har inte sett djupt nog, vi har inte sett in i spegeln som heter evangelium. Jakob skriver (1:25) om att blicka in i *frihetens fullkomliga lag och bli kvar i den*.

Blicka in i evangelium! Då ser du dig själv i Kristus. Då ser du att du genom dopet till Kristus och tron på Honom är lika fullkomlig, ren, perfekt och härlig som Han är. Allt det du skulle gjort och det du misslyckats med, det har Jesus gjort för dig! All din synd, den du är född med och den du gjort under livet, har Jesus Kristus burit på korset och dött för i ditt ställe. Du ska inte dö, du ska leva! Du som har tagit din tillflykt till Jesus är renad i hans blod och alldeles perfekt i Guds ögon.

Och det gäller också församlingen:

Lever vi i daglig omvändelse och tro på Jesus? Är det honom och rikedomen i hans frälsning vi samlas omkring, vittnar och sjunger om och påminner varandra om? Då är vi en härlig, levande och rik församling i Guds ögon.

Nyckeln till sann glädje och stolthet över den kristna församlingen är att vi börjar se på den som Gud gör, att vi ser den som den är i Jesus. Då tänds glädjen över församlingen, kärleken till den och stoltheten över den i våra hjärtan.

”Om vi ett enda ögonblick kunde se den troende församlingen med Guds ögon, klädd i Jesu rättfärdighets vita dräkt, skulle vi falla ned och bekänna att vi inte visste att det fanns så härliga änglar i Guds himmel” (C O Rosenius).

(Mikkel Vigilius i ”Genom evangeliets kraft”, BV-förlag och Kyrkliga Förbundets bokförlag).

Kyrkans/församlingens och den enskilde kristnes rika härlighet i Kristus behöver vi påminnas om gång på gång. Det är vägen till frimodighet, både för den enskilde och för församling och kyrka. När du ser svaghet, synd och brist, både hos dig själv, och din församling: Var frimodig! Hur kan han säga så? Jo, det är varken våra egna framgångar eller våra nederlag som är avgörande för frimodigheten. Det är Kristus!

Hebreerbrevet anger grunden till frimodighet i relation till levande Gud, och samma grund gäller i liv och tjänst: *Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi nu frimodigt gå in i det allra heligaste på den nya och levande väg som han har öppnat för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött.*

2. Evighetens allvar

Det finns ett centralt perspektiv i Bibeln som blir mer och mer skakande och outhärdligt att tänka på ju mer man fördjupar sig i vad Bibeln lär om det.

Det finns många bibelord att hänvisa till, här läser vi ett: Jesus sade: *Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom* (Joh. 3:36).

Bibeln är solklar om att den som bär på synd i mötet med Guds dom för evigt kommer att stå under Guds vrede. I det som Bibeln kallar helvetet.

Därför behöver bönen i Ps 139 vara levande för oss: *Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar. Se till om jag är på en olycksväg och led mig på den eviga vägen.*

Det ger rätt fokus i det egna livet, men också för vad som ska prioriteras i koinonian och hela Missionsprovinsen. Evighetsperspektivet behöver vara levande så att vi vet varför vi är sända: För att den helige Ande genom evangelium om Jesus ska få rädda människor från mörker och evig död till liv och gemenskap med Jesus både här i tiden och för evigt.

Mot den bakgrunden skulle bönen vara brinnande för människor som inte känner sin Frälsare. Han har ju friköpt även dem.

Det budskap som vi får leva av, och som vi har fått att förmedla till världen, är att Guds vrede en gång tömts ut över världen i Kristus. Att ingen behöver gå förlorad – att Jesus inbjuder och kallar oss att komma till honom för att få del av hans liv, hans förlåtelse, bli Guds barn och Hans medarvinge. För Jesu skull kan vi stå frimodiga på domens dag (1 Joh. 4:17).

Just på grund av Jesus kan vi också lyfta våra blickar och frimodigt tänka på evigheten. Och det är det tredje som vi bör ha levande bland oss:

3. Det kristna hoppet

Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader. I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som är förvarat åt er i himlen. Med Guds makt blir ni genom tron bevarade till den frälsning som finns beredd och skall uppenbaras i den sista tiden (1 Pet. 1:3–5).

Jesu Kristus är uppstånden – i honom har vi ett levande hopp. Så får vi liksom trons människor, som det talas om Heb 11, leva i väntan på det utlovade himmelriket: *I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden.*

Hoppet – ett levande hopp. Om du skulle mista allt här i världen, jobb, anseende, pengar – ett kan du inte mista: Det eviga arvet som är förvarat åt dig i himlen där varken *rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjäl* (Matt. 6:20).

Oavsett vad som möter av glädje eller svårigheter så går det alltid mot härligheten för Kristi kyrka. I förvisning om att Han som kallat oss är trofast behöver vi inte se oss oroligt omkring, utan vi kan vara frimodiga för Jesu skull.